

Gemt er ikke glemt

Der lå en gammel gård med mudrede grave og vindebro; den var mere oppe end nede: Ikke alle gæster, som kommer, er gode. Under tagskægget var huller til at skyde ud af og til at hælde kogende vand, ja smeltet bly ned over fjenden, kom han for nær på. Indenfor var højt til bjælkeloftet, og det var godt for den megen røg, der kom fra kaminilden, hvor de store våde brændeknuder lå. Der hang på væggen billeder af harniskklædte mænd og stolte fruer i svære klæder; den strunkeste af dem alle gik levende om herinde, hun kaldtes Mette Mogens; hun var gårdens frue.

Ved aftenstid kom der røvere; de slog tre af hendes folk ihjel, lænkehunden med, og så bandt de fru Mette i hundelænke ved hundehuset og satte sig selv op i salen og drak vinen fra hendes kælder og alt det gode øl.

Fru Mette stod i hundelænke; hun kunne ikke engang gå.

Da kom røverens dreng; han listede sig så stille, det måtte ikke mærkes, for ellers havde de slået ham ihjel.

"Fru Mette Mogens!" sagde drengen; "kan du huske, da min fader red på træhesten i din husbonds tid; da bad du for ham, men det hjalp ikke; han skulle sidde sig til krøbling; men du listede dig ned, som jeg nu lister mig; selv lagde du en lille sten under hver af hans fødder, at han kunne finde hvile. Ingen så det, eller de lod, som de ikke så det, du var den unge, nådige frue. Det har min fader fortalt, og det har jeg gemt, men ikke glemt! nu løser jeg dig, fru Mette Mogens!"

Og så tog de heste på stalden og red i regn og i blæst og fik vennehjælp.

"Det var vel betalt for den smule gerning mod den gamle!" sagde Mette Mogens.

"Gemt er ikke glemt!" sagde drengen.

Røverne blev hængt.

c

Der lå en gammel gård, den ligger der endnu; det var ikke fru Mette Mogens'; den tilhører en anden højadelig slægt.

Det er i vor tid. Solen skinner på tårnets forgyldte spir, små skovøer ligger som buketter på vandet, og rundt om dem svømmer de vilde svaner. I haven gror roser; gårdens frue er selv det fineste rosenblad, det skinner i glæde, god gernings glæde, ikke ud i den vide verden,

men inde i hjerterne, der er det gemt, men ikke glemt.

Nu går hun fra gården hen til det lille udflytterhus på marken. Derinde bor en stakkels værkbruden pige; vinduet i den lille stue vender mod nord; solen kommer der ikke; hun har kun at se hen over et stykke mark, som lukkes ved den høje grøft. Men i dag er der solskin, Vorherres varme, dejlige sol er derinde; den kommer fra syd gennem det nye vindue, hvor før kun var mur.

Den værkbrudne sidder i det varme solskin, ser skov og strand, verden er blevet så stor og så dejlig, og det ved et eneste ord af gårdens venlige frue.

"Det ord var så let, den gerning så lille!" siger hun; "Glæden, jeg fik, var uendelig stor og velsignet!"

Og derfor øver hun så mangan god gerning, tænker på dem alle i de fattige huse og i de rige huse, hvor der også er bedrøvede. Det er skjult og gemt, men det er ikke glemt af Vorherre!

c

Der var en gammel gård, det var inde i den store, travle by. I gården var stuer og sale; i dem går vi ikke ind; vi bliver i køknet; og der er lunt og lyst, der er rent og nydeligt; kobbertøjet skinner, bordet er som bonet, vasken er som et nys skuret spækkebræt; det har alt sammen enepigen udrettet, og dog fået tid til at sætte tøjet på sig, som om hun skulle i kirke. Hun har sløjfe på kappen, sort sløjfe; det tyder sorg. Hun har jo ingen at sørge for, hverken fader eller moder, hverken slægt eller kæreste; hun er en fattig pige. Engang var hun forlovet, det var med en fattig karl; de holdt inderligt af hinanden. En dag kom han til hende.

"Vi to har ingenting!" sagde han; "den rige enke henne i kælderen har sagt mig varme ord; hun vil sætte mig i velstand; men du er i mit hjerte. Hvad råder du mig til?"

"Det du tror der er din lykke!" sagde pigen. "Vær god og kærlig imod hende, men husk på, at fra den stund vi skilles, kan vi to ikke oftere ses!"

? Og så gik et par år; da mødte hun på gaden sin fordums ven og kæreste; han så syg og elendig ud; da kunne hun ikke lade være, hun måtte spørge: "Hvordan har du det dog?"

"Rigt og godt i alle måder!" sagde han; "konen er brav og god, men du er i mit hjerte. Jeg har stridt min strid, snart er den forbi! Vi ses nu ikke før hos Vorherre."

En uge er gået; i morges stod i avisen, at han var død;
derfor bærer pigen sorg. Kæresten er død fra kone og
tre stedbørn, som der står at læse; det klinger sprukket,
og dog er malmen ren.

Den sorte sløjfe tyder sorg, pigens ansigt tyder den end
mere; i hjertet er den gemt, bliver aldrig glemt!

c

Ja, se det er tre historier, tre blade på én stilk. Ønsker
du flere kløverblade? Der er mange i hjertebogen gemt
men ikke glemt.

* * *